

A photograph of a bride in a white wedding dress and veil, holding a bouquet of flowers, standing in a garden. The image is framed by a thick gold border. The background is a dark blue gradient.

*Uten
Bryllups-
kledningene*

Uten bryllups- kledningen

Og Jesus tok til orde og talte igjen til dem i lignelser; han sa:

”Himmelens rike kan sammenlignes med en konge som laget i stand bryllup for sin sønn. Og han sendte ut tjenerne sine for å kalle på dem som var invitert til bryllupet. Men de ville ikke komme. Da sendte han ut andre tjenere og sa: Si til de inviterte: Se, jeg har gjort i stand festmåltidet mitt. Oksene mine og gjø-feet er slaktet, og alt er ferdig. Kom til bryllupet! Men de foraktet det og gikk sin vei, en til sin egen gård, en annen til sin forretning. Og de andre grep tjenerne hans, mishandlet dem og drepte dem. Men da kongen hørte dette, ble han vred. Han sendte ut hærene sine, utslettet disse morderne og satte ild på byene deres. Så sa han til tjenerne sine: Bryllupet er vel gjort i stand, men de som var invitert, var ikke verdige. Gå derfor ut på hovedveiene og innby så mange som dere finner til bryllupet! Så gikk tjenerne ut på hovedveiene og samlet sammen alle de fant, både onde og gode. Og bryllupssalen ble fylt med gjester. Men da kongen kom inn for å se til gjestene, så han en mann der som ikke hadde på seg bryllupsklær. Så sa han til ham: Venn, hvordan kom du inn her uten bryllupsklær? Men han tidde. Da sa kongen til tjenerne: Bind armene og føttene på ham, før ham bort og kast ham ut i det ytterste mørke! Der skal det være gråt og tenners gnissel. For mange er kalt, men få er utvalgt.” -*Matteus' evangelium, kapittel 22, versene 1-14.*

Lignelsen om bryllupsklærne legger åpent for oss en lærdom som det er av den aller største viktighet å tilegne seg. Ekteskapet er blitt en billedlig fremstilling av foreningen mellom menneskelighet og guddommelighet. Bryllupsklærne fremstiller den karakter alle må eie om de skal regnes som skikket til å være gjester ved bryllupsfesten.

Denne lignelsen skildrer noe av det samme som den om gjestebudet. Det er evangeliets innbydelse som blir avslått av det jødiske folket, og nådekallet som dermed går videre til hedningene. Men den nye lignelsen gir et panorama over et mer fornærmende avslag og en tilsvarende mer forferdelig straff. Innbydelsen til festen er en appell fra en konge. Den går altså ut fra en som har både myndighet og makt. Dermed betyr den også en stor æresbevisning mot de innbudte. Men denne æren blir altså ikke vurdert etter fortjeneste. Kongens autoritet blir foraktet. Husholderens innbydelse ble mottatt med likegyldighet. Kongens derimot blir møtt med ukvemsord og til slutt med mord. De innbudte behandler de kongelige tjenerne med hån, de mishandler dem på nedverdiggende vis og slår dem til og med i hjel.

Innbydelse til bryllup

Husholderen i den tidlige lignelsen så vel også at hans innbydelse ble ringeaktet. Derfor erklærte han at ikke en eneste av de innbudte skulle få nyte godt av gjestebudet. Men hva så med dem som hadde trosset kongens ønske? Jo, de blir ikke bare utelukket fra å være til stede ved festbordet. En langt strengere reaksjon blir bestemt mot dem: **«Da ble kongen harm og sendte ut sine tropper som drepte disse morderne og brente byene deres.»** Matt. 22,7

I begge lignelsene blir det sørget for gjester til festen. Men den siste viser at det også må en forberedelse til fra gjestenes side. De som har forsømt denne forberedelsen, blir ganske enkelt kastet utenfor. **«Men da kongen kom inn for å hilse på gjestene, fikk han øye på en som ikke hadde på seg bryllupsklær. Han spurte ham: Min venn! Hvordan er du kommet hit inn uten bryllupsklær? Men han tidde. Da sa kongen til tjenerne: Bind hender og føtter på ham og kast ham ut i mørket utenfor, der en gråter og skjærer tenner.»** Matt. 16,11-13

Gjestene kom ikke til festen

Kallet til bryllupsfesten var blitt gitt av Kristi disipler. Vår Herre hadde sendt ut de tolv og deretter de sytti. De hadde forkynt at Guds rike var nær. Kallet lød til menneskene om å omvende seg og tro på evangeliet. Men dette kallet ble ikke påaktet. Gjestene kom ikke til festen. Tjenerne ble så sendt ut for å si: **«Festmåltidet har jeg gjort i stand, oksene og gjøfeet er slaktet, og alt er ferdig. Kom til bryllupet!»** Matt. 22,4. Dette var budet som gikk ut til jødefolket etter korsfestelsen av Jesus Kristus. Men denne nasjonen som ga seg ut for å være Guds utvalgte, forkastet budskapet som kom til dem med Den Hellige Ånds kraft. Mange understreket denne forkastelse på den mest hånlige måten. Andre var i den grad forbitret på tilbudet om frelse, tilbudet om tilgivelse for å ha avvist herlighetens Herre, at de gikk løs på dem som brakte budskapet. Det ble en «stor forfølgelse». Ap. gj. 8,1. Både kvinner og menn i mengdevis ble kastet i fengsel, og noen av Herrens budbringere, som Stefanus og Jakob, ble slått i hjel.

Slik beseglet jødefolket sin forkastelse av Guds barmhjertighet. Følgen var på forhånd blitt skildret av Kristus i lignelsen. Kongen **«sendte ut sine tropper som drepte disse morderne og brente byene deres.»** Matt. 22,7. Dommen over jødene ble fullbyrdet ved Jerusalems ødeleggelse og nasjonenes spredning til alle kanter.

Det tredje kallet til festen forestiller evangeliet brakt ut til hedningene. Kongen sa: **«Festen er gjort i stand, men de innbudte var ikke verdige. Gå derfor ut på veikryssene, og innby til bryllupet alle dere treffer.»** Matt. 22,8-9.

Kongens tjenere gikk **«ut på veiene og samlet alle de møtte. både onde og gode»**. (vers 10). Dette var virkelig et blandet selskap. Noen av dem hadde ikke mer respekt for verten enn de som hadde avvist innbydelsen. Den første klassen innbudne hadde avslått med denne tanken: De kunne ikke la noen anledning til verdslig vinning gå fra seg og slik ofre noe for å være til stede ved kongens bryllupsmiddag. På den annen side: blant dem som nå tok imot, var det noen som bare tenkte på å gagne seg selv. De kom for å få sin del av godene ved festen, men de tenkte ikke på å vise kongen noen ære.

Bryllupsklærne en gave fra kongen

Da så kongen kom inn for å se på gjestene, ble den enkeltes karakter avslørt. Hver gjest ved festbordet var blitt forsynt med et sett bryllupsklær. Dette var en gave fra kongen. Ved å ta den på seg viste gjestene sin ærefrykt for verten. Men en av dem var kledd i helt alminnelige, borgerlige klær. Han hadde altså nektet å gjøre den lille forberedelse som kongen hadde forlangt. Disse klærne var blitt kjøpt inn for ham til en høy pris, men han brydde seg ikke om å gå med dem. Slik hånet han sin herre like opp i ansiktet. Kongens spørsmål lød: «Hvordan er du kommet hit inn uten bryllupsklær?» Til dette svarte han ikke et ord. Hans

egen taushet fordømte ham. Da sa kongen: «Bind hender og føtter på ham, og kast ham ut i mørket utenfor!» (vers 12-13).

Kongens undersøkelse av gjestene ved festen representerer en rettshandling. Gjестene ved evangeliefesten er de som bekjenner seg til å tjene Gud, slike som har sitt navn skrevet i Livets bok. Men ikke alle som bekjenner seg til å være kristne, er av den grunn sanne disipler. Før den endelige belønningen blir gitt, må det avgjøres hvem som er skikket til å få del i de rettferdiges arv. Denne avgjørelsen må falle før Kristi andre komme i himmelens skyer. For når han kommer, er hans lønn med ham, for «å gi igjen enhver etter hans gjerninger». Åp. 22,12. Altså, forut for hans komme må det være fastslått hvordan det enkelte menneskes gjerninger er. Og til hver eneste Kristi etterfølger vil lønnen alt være utmålt i samsvar med hans gjerninger.

Det er mens menneskene ennå bor på jorden at dette undersøkende domsverk finner sted i himmelens rettssaler. Livet hos alle som gir seg ut for å være Kristi etterfølgere, passerer revy for Gud. Alle blir prøvd med det som er nedtegnet i himmelens bøker, og i samsvar med gjerningene i livet blir den enkeltes skjebne avgjort for evig tid.

Bryllupsklærne i lignelsen symboliserer den rene, plettfriske karakteren som Kristi sanne etterfølgere vil eie. Bare menigheten har fått «en drakt av skinnende rent lin». Dette skinnende rene «linet er de helliges rettferdige gjerningen». De er «uten flekk eller rynke eller noe slikt». Ef. 5,27. Det er Kristi rettferdighet, hans helt uplettede karakter. Ved tro er den blitt meddelt alle som tar imot ham som sin personlige Frelser.

Uskyldighetens hvite drakt ble båret av våre første foreldre den gangen Gud satte dem i Edens hage. De levde i fullkommen harmoni med Guds vilje. All deres hengivenhet var rettet mot deres himmelske Far. Et vakkert, bløtt lys, Guds eget lys, innhyllet det hellige paret. Denne lysdrakten var et symbol på deres åndelige kledning av himmelsk uskyld. Var de blitt tro mot Gud, ville den stadig ha fortsatt å omhylle dem. Men da synden kom inn i verden, brøt de forbindelsen med Gud, og lyset som hadde omgitt dem, forsvant. Nakne og skamfulle søkte de å erstatte himmel-drakten ved å sy sammen fikenblad for å dekke seg.

Det er forresten hva overtredene av Guds lov har fortsatt å gjøre hele tiden siden Adam og Eva først var ulydige. De har sydd sammen fikenblad for å

dekke sin nakenhet, den nakenhet de pådro seg ved sin overtredelse. De har gått med klær av eget fabrikat. Det vil si: med sine egne gjerninger har de forsøkt å dekke sine synder og gjøre seg antagelige for Gud. Men dette kan de aldri greie. Ingenting av det mennesket kan uttenke, er i stand til å tre i stedet for de tapte uskyldsklærne. Ingen fikenbladdrakt, ikke noe «sivilantrekk» av det slag som preger borgere av denne verden, kan strekke til for dem som sitter til bords med Kristus og englene ved det store bryllupsmåltidet, Lammets nattverd.

Bare det dekket som Kristus selv har sørget for, kan sette oss i stand til å tre fram for ham. Dette dekket, Kristi rettferdighets klær, vil han hulle omkring hver eneste angrende, troende sjel på jord. Han sier: **«Derfor gir jeg deg det råd at du kjøper gull av meg, lutret i ild, så du kan bli rik, og hvite klær som du kan kle deg med og skjule din nakenhets skam.»** Åp. 3,18.

Drakten fra himmelens vevstol

Denne drakten, vevd i himmelens egen vevstol, har ikke i seg en eneste tråd av menneskelig opphav. I sitt liv som menneske på jorden bygde Kristus en fullkommen karakter, og denne karakteren tilbyr han oss å få del i. **«Selv våre rettferdige gjerninger var som skittent tøy.»** Jes. 64,6. Alt vi selv kan gjøre, er tilsølt av synd. Men Guds Sønn **«åpenbarte seg for å ta bort vår synd, han som selv er uten synd».** 1.Joh. 3,5. Synden defineres som **«lovbrudd».** 1.Joh. 3,4. Men Kristus var lydlig mot alle lovens krav. Om seg selv sa han: **«Å gjøre din vilje, Gud, er min lyst, jeg har din lov i mitt hjerte.»** Sal. 40,9. Da han var på jorden, sa han til disiplene: **«Dersom dere holder mine bud, da blir dere i min kjærlighet, liksom jeg har holdt min Faders bud og blir i hans kjærlighet.»** Joh. 15,10. Ved sin fullkomne lydighet har han gjort det mulig for hvert menneske også å holde Guds bud. Når vi underkaster oss Kristus, blir våre hjerter forent med hans hjerte. Viljen smelter sammen med hans vilje. Sinnet blir ett med hans sinn. Tankene blir tatt til fange under lydighet mot han. Vi lever hans liv. Dette er meningen når det sies at vi blir ikledd hans rettferdighet. Når så Kristus ser på oss, ser han ikke fikenbladklærne, ikke nakenheten og vanskapheten som hører synden til. Nei, han ser sin egen rettferdsdrakt, som er fullkommen lydighet mot Jehovas lov.

Gjestene ved bryllupsfesten ble inispisert av kongen. Bare de som hadde rettet seg etter hans krav og tatt på seg bryllupsklærne, ble godtatt. Slik er det også med gjestene ved evangeliets festmåltid. Alle må utsettes for den store Konges

streng inspeksjon. Og ingen andre enn de som har iført seg Kristi rettferdighets klær, kan bli godtatt.

Rettferdighet vil si rett handling. Det er etter sine handlinger alle vil bli vurdert. Vår karakter viser seg i det vi gjør. Gjeringene avgjør om troen er ekte.

Det er ikke nok for oss å tro at Kristus ikke er noen bedrager, eller at Bibelens religion ikke er noen kløktig uttenkte fabler. Vi kan godt tro at Kristi navn er det eneste under himmelen vi kan bli frelst ved, og likevel ikke gjennom tro gjøre ham til vår personlige Frelser. Det er ikke nok å tro sannheten rent teoretisk.

Det er ikke nok å bekjenne at vi tror på Kristus. Det er ikke nok å ha våre navn oppført i menighetsprotokollen. **«Den som holder hans bud, blir i Gud og Gud i ham. Og at han er i oss, det vet vi fordi han har gitt oss sin Ånd.»** 1.Joh. 3,24. **«Det som viser oss om vi har lært Gud å kjenne, er om vi holder hans bud.»** 1.Joh. 2,3. Dette er altså det ekte beviset på omvendelse. Vår bekjennelse kan være så fin den være vil. Det monner ingenting med mindre Kristus blir åpenbart gjennom rettferdighetens gjerninger.

Guds Ord må praktiseres i hverdagen

Sannheten må plantes inn i hjertet. Den skal nemlig kontrollere sinnet og regulere følelseslivet. Hele karakteren må bære preg av guddommelige uttrykksmåter. Hver eneste tøddel av Guds Ord må praktiseres i hverdagen.

Den som blir delaktig i den guddommelige natur, vil være i harmoni med Guds store standard for rettferdighet, nemlig hans hellige lov. Dette er målesnoren Gud bruker for å måle menneskenes handlinger. Den vil bli prøvestenen for karakteren i dommen.

Det er mange som påstår at loven ble opphevet ved Kristi død. Men her motsier de Kristi egne ord. **«Tro ikke at jeg er kommet for å oppheve loven eller profetene! Jeg er ikke kommet for å oppheve, men for å oppfylle. ... Før himmel og jord forgår, skal ikke den minste bokstav eller en eneste tøddel i loven forgå.»** Matt. 5,17-18. Det var for å sone overtredelse av loven at Kristus ga sitt liv. Hadde det vært mulig å forandre loven eller sette den til side, ville det ikke ha vært nødvendig for Kristus å dø. Ved sitt liv på jorden æret han Guds lov. Ved sin død stadfestet han den. Han ga sitt liv som et offer - ikke for å avskaffe Guds lov, ikke for å senke dens standard, men for at rettferdigheten kunne holdes ved like, for at det kunne vises hvor uforanderlig loven var, for at den kunne stå fast til evig tid.

Satan hadde hevdet at det var umulig for mennesket å lyde Guds bud. Og det er sant nok at vi i egen kraft ikke makter å adlyde dem. Men Kristus kom i menneskelig skikkelse, og ved sin fullkomne lydighet beviste han at menneskelighet og guddommelighet i forening kan adlyde hvert eneste ett av lovens bud. **«Alle som tok imot ham, dem ga han rett til å bli Guds barn - de som tror på hans navn.»** Joh. 1,12. Denne kraften ligger ikke hos det menneskelige redskap selv. Nei, det er Guds kraft. Når en sjel tar imot Kristus, får vedkommende også kraft til å leve Kristi liv.

Kristi rettferdighets herlige klær

Gud krever fullkommenhet av sine barn. Hans lover er en kopi av hans egen karakter, og den er standarden som er satt for enhver karakter. Denne uendelig

høye standard blir satt klart fram for alle. Hensikten er at det ikke skal være mulig å ta feil av hva slags mennesker Gud må ha for å bygge opp sitt rike. Kristi liv på jorden var et fullkomment uttrykk for Guds lov. Også de som gjør krav på å være Guds barn, må bli Kristus lik i karakter, og da vil de bli lydige mot Guds bud. Da vil Gud kunne betro dem å være blant dem som skal utgjøre himmelens familie. Kledd som de er i Kristi rettferdighets herlige klær, får de sin plass ved Kongens festbord. De har rett til å være med blant flokken som er blitt vasket rene i Kristi blod.

Mannen som kom til festen uten bryllupsdrakt, symboliserer tilstanden hos mange i verden i dag. De bekjenner seg til å være kristne. Derfor gjør de også krav på evangeliet; velsignelser og fortrinn. Men de tror de er gode nok i seg selv. Så setter de sin lit til egne fortjenester i stedet for å stole på Kristus. De hører på Ordet. Altså møter de fram til festmåltidet. Men de har ikke tatt på seg Kristi rettferdighetskappe.

Mange som kaller seg kristne, er egentlig ikke annet enn rene humanetikere, det vil si mennesker med en rent menneskelig morallære. De har nektet å ta imot den gaven som alene kunne sette dem i stand til å ære Kristus ved å være verdige representanter for ham overfor verden. Den Hellige Ånds verk er for dem et fremmedartet verk. De er ikke «Ordets gjørere». Det er jo visse himmelske prinsipper som kjennetegner mennesker når de er blitt ett med Kristus, i motsetning til dem som er ett med verden. Men hos representantene for den «gode», menneskelige moral er disse kjennetegnene blitt nesten utvisket. Mange som bekjenner seg til å være Kristi etterfølgere, er ikke lenger et særskilt og eiendommelig folk. Skillelinjen er blitt utydelig. Menneskene gir seg inn under verden. De følger dens levevaner, dens egoisme. Kirken har gått over til verden i sin overtredelse av Guds lov. Men egentlig var det verden som skulle ha gått over til kirken i lydighet mot loven. For hver dag som går, skjer det en videre omvendelse fra kirken til verden.

Man venter å bli frelst ved Kristi død, mens man nekter å leve hans liv i selvfornektelse. Man lovpriser rikdommen i den frie nåden. Men samtidig forsøker man å dekke seg med et skinn av rettferdighet. Man håper ved dette å verge seg mot sine egne karaktermangler. Men slike anstrengelser vil vise seg å være nytteløse på Guds store dag.

Guds granskende blick

Kristi rettferdighet kan ikke dekke over en eneste synd som man fortsatt kjæler for. Et menneske kan være en lovbrøyer i hjertet og likevel av verden bli ansett som meget rettskaffen, så lenge han ikke går til noen ytre form for lovbrudd. Men Guds lov når med sitt granskende blick helt inn til de hemmeligste krokene av hjertet. Hver handling blir her bedømt ut fra de motivene som tilskynder til den. Bare de som er helt i overensstemmelse med prinsippene i Guds lov, vil bli stående i dommen.

Gud er kjærlighet. Han har vist denne kjærligheten ved å gi Kristus til verden. **«Han ga sin Sønn, den enbårne, for at hver den som tror på ham, ikke skal gå fortapt, men ha evig liv».** Joh. 3,16. Ved den anledningen holdt han ingenting tilbake fra mennesket, sin dyrt kjøpte eiendom. Han ga alt det himmelen eide. Denne sannheten bør gi oss all mulig styrke og virkeevne, slik at vi ikke blir drevet tilbake eller overvunnet av vår store motstander. Men Guds kjærlighet leder ham ikke til å unnskyldte synden. Han unnskyldte den ikke hos Satan. Han unnskyldte den ikke hos Adam og Kain, og heller ikke hos noe annet menneske vil han unnskyldte den. Han vil ikke gå på akkord med våre synder eller overse våre karaktermangler. Han venter at vi skal seire i hans navn.

De som forkaster Kristi rettferdighetsgave, forkaster derved karakteregenskapene som skulle gjøre dem til Guds sønner og døtre. De forkaster det som alene ville kunne gi dem kvalifikasjoner for en plass ved bryllupsfesten.

I lignelsen spurte kongen: *«Hvordan er du kommet hit inn uten bryllups klær?»* Matt. 22,12. Mannen var målløs. Slik vil det også bli på dommens dag. I dag kan vel menneskene driste seg til å unnskyldte sine karakterdefekter, men på den dagen vil det ikke være en eneste unnskyldning i deres munn.

Bekjennende kristne i vårt slektledd er blitt bæret med de høyeste privilegier. Herren er blitt åpenbart for oss i et stadig klarere lys. Våre fortrinn er langt større enn noen fortrinn blant Guds folk før i tiden. Vi eier ikke bare det store lyset som ble betrodd Israel, men vi har også den økte bevismakten som ligger i den store frelsen stilt til rådighet gjennom Kristus. Det som var bare forbilde og symbol hos jødefolket, er blitt en virkelighet hos oss. De hadde historien i Det gamle testamente. Vi har også Det nye testamente. Vi har forvissningen om at Frelseren er kommet. Han er blitt korsfestet allerede. Han har stått opp fra de døde. Over den åpne graven til Josef av Arimatea har hans proklamasjon lydt: *«Jeg er oppstandelsen og livet.»* Joh. 11,25. Vår kunnskap om Kristus og hans kjærlighet er denne håndgripelige: Guds rike er midt blant oss. Kristus er blitt åpenbart for oss gjennom prekener og lovsanger. Det åndelige festmåltidet er blitt diskett opp for oss med sin bugnende overflod. Bryllupsdrakten er blitt tilbudt oss med uhyre omkostninger. Og nå bys den fram uten vederlag til hver eneste sjel. Gjennom Guds budbærere får vi lagt rett fram for oss Kristi rettferdighet, rettferdiggjørelsen ved tro, de overmåte store og kostelige løftene i Guds Ord, fri adgang til vår Far gjennom Kristus, trøst fra Den Hellige Ånd, en velfundert forsikring om evig liv i Guds rike. Hva kunne vel Gud gjøre for oss som han ikke allerede har gjort, i og med at han har åpnet adgang for oss til det store nattverdsmåltid, den himmelske banketten?

I himmelen sier englene som står til vår tjeneste: Det verk vi hadde fått i oppdrag å utføre i deres favør, har vi trofast utført. Vi trengte tilbake hæren av onde engler. Vi sendte trøst og lys inn i menneskehjerter, stimulerte dem til å huske Guds kjærlighet uttrykt gjennom Kristus Jesus. Vi hjalp dem til å feste blikket på korset. Deres hjerter ble dypt beveget ved følelsen av den synd som korsfestet Guds Sønn. De ble overbevist om sin egen avgrunnsdype ondskap. De så hvilke skritt de måtte ta for å bli omvendt. De merket evangeliets kraft. Deres hjerter ble gjort myke idet de kjente Guds kjærlighets mildhet. De så skjønnheten i Kristi karakter. Men for det store flertalls vedkommende var alt forgjeves. De ville ikke gi opp sine egne vaner og sin egen karakter. De ville ikke ta av sin jordbundne drakt for å iføre seg himmel-drakten. Deres hjerter var hengitt til

verdslig begjær. De satte sitt selskap i denne verden høyere enn Gud.

Høytidelig vil dagen for den siste avgjørelsen bli. Apostelen Johannes beskriver den slik i et profetisk syn: **«Jeg så en stor, hvit trone, og ham som satt på den. Jord og himmel svant bort for hans åsyn og var ikke lenger til. Og jeg så de døde, både store og små: De sto foran tronen, og bøker ble åpnet. Så ble en annen bok åpnet, livets bok. Og de døde ble dømt etter det som sto skrevet i bøkene, etter sine gjerninger.»** Åp. 20,11-12.

Sørgelig vil tilbakeblikket være på den dagen når menneskene står ansikt til ansikt med evigheten. Hele livet vil stå for bevisstheten akkurat slik som det var. Verdens fornøyelser, rikdom og ære vil da ikke lenger forekomme en så viktige. Menneskene vil endelig se at nettopp den rettferdigheten de stadig foraktet, den alene er nå av virkelig verdi. De vil se at de har formet sin karakter i pakt med Satans bedrageriske forlokkelser. De klærne de har valgt, er et symbol på deres troskapspakt med den første, store frafalne. Da vil de se følgene av sitt valg. De vil sitte inne med en erfaring om hva det fullt ut vil si å overtre Guds bud.

Det vil ikke bli noen framtidig prøvetid da man kan berede seg for evigheten. Det er i dette livet vi må ta på oss Kristi rettferdighetsklær. Dette er vår eneste anledning til å bygge en karakter for det hjemmet Kristus har gjort ferdig for dem som lyder hans bud.

Dagene som er avmålt til prøvetid for oss, er ved å ebbe ut. Enden nærmer seg med raske skritt. Til oss er denne advarselen gitt: **«Vokt dere, så ikke deres hjerter blir tynget av rus, drukkenskap og bekymringer for dette livet, slik at den dagen skulle komme uventet over dere som en snare.»** Luk. 21,34. Pass på at dagen ikke finner deg uforberedt. Ta deg i vare at du ikke blir funnet uten bryllupskledningen på under Kongens bryllupsfest.

«Menneskesønnen kommer i den time dere ikke venter det.» Matt. 24,44.
«Salig er den som våker, og som vokter sine klær, så han ikke må gå naken og vise sin skam.» Åp. 16,15.

Fra boken *Ord som lever*, av Ellen G. White. Pocketutgave side 221-230. Side 202-210 i stor utgave.

www.endtime.net

Abel og Bente Struksnes, Vestrumsbygda 26, 2879 Odnes, Norge

Du er innbudt

Du er innbudt til bryllup i himlen.

Du er ønsket velkommen av Gud.

Og så riv deg da løs i fra vrirnen.

Kom i dag når Han sender deg bud.

Du er innbudt til bryllup i himlen.

Du er kalt til å være Hans brud.

La Ham rive deg løs i fra vrirnen.

Kom i dag når Han sender deg bud.